

זכרון תורת משה

אבסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת מטות מסעי - שבת ר"ח

א' אב תשפ"ה - אבות פ"ב

שנה כ"ה גליון אלף רכ"ב

זמני כניסת ויציאת שבת קודש

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
8:55	8:23	7:21	
8:57	8:21	7:05	ירושלים
9:29	9:17	8:00	באר פארק

נסיעות הצדיקים

מ"ק מרן אדמו"ר רביה"ק
הרמ"מ זיע"א

**"ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני
גד וג' (לב, א)**

כ"ק רביה"ק הרה"ק מרן הרמ"מ
זיע"א הביא בשם זקנו הרה"ק
קוה"ק רבינו דוד מלעלוב זיע"א
שפירש הפסוק 'ומקנה רב' -
שהיה להם קנין ברבם, והיינו
שהיו מקושרים מאוד למשה
רבינו,

**זכיון שמשה רבינו ע"ה לא נכנס
לארץ ישראל - גם הם לגדול
התקשרותם שהיו מקושרים בו
מאד, הפצו להישאר אתו בעבר
הירדן ולא רצו להיכנס לארץ
ישראל.**

**והמשיך רביה"ק הרמ"מ זיע"א
וביאר דבריו על פי מה שאמר
זקנו הרה"ק מרן רבינו הרדצ"ש
זיע"א, שתלמידי הרה"ק הרבי
מלובלין ז"ע היו יכולים לפעול
בניקל על ביאת משיח צדקנו
שיתגלה במהרה בימינו אמן, אלא
שלא הרגישו בחסרונם, מכיון
שבבית רבם הקד' היה להם
בחינת בית המקדש וכהן גדול
ואורים ותומים.**

**כמו כן היה אצל בני גד ובני ראובן
וחצי שבט מנשה, שהיו
מקושרים מאוד במשה רבינו ע"ה,
ולא היה חסר להם כלום, כי היה
להם אצלו גם בחינת ארץ ישראל
ובחינת בית המקדש, ולכן רצו
להישאר עם משה רבינו בעבר
הירדן.**

**"אלה מסעי בני ישראל וגו'
ויכתוב משה את מוצאיהם
למסעיהם על פי ה'" (לג, א-ב),**

**ביאר כ"ק רביה"ק הרה"ק מרן
הרמ"מ זיע"א דבפסוק זה נרמז
ענין נסיעות הצדיקים, שנודדים
מעיר לעיר וממקום למקום.**

**ואמר רביה"ק הרמ"מ זיע"א בשם
זקנו הרה"ק קוה"ק רבינו דוד
מלעלוב זיע"א שלעתיד לבוא
יהיה לכל צדיק מ"ב מסעות, שכל
עבודתם הקדושה היתה ללקט
הניצוצות שנתפזרו בעולם,**

וזהו ענין נסיעות הצדיקים.

שיחת קודש

מ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א

**"ומקנה רב היה לבני גד וראובן"
לדבוק באמת בכל הצדיקי אמת שבכל הדורות**

בעשטה"ק זיע"א ותלמידיו הק'
שכולם הם אתפשטותא דמשה
בכל דרא ודרא כמו שהבטיחו
השי"ת וגם כך יאמינו לעולם וכמו
שמראה לנו תוה"ק הנהגת בני גד
ובני ראובן ודביקותם במשה רבינו
ע"ה וכדפירש מרן מוהרמ"מ זיע"א,
וכנ"ל.

וממילא רואים אנו שעיקר כוונתם
מקנה רב במשה רבינו ע"ה להשאר עמו ולפעול שיתור לו
להכנס לאר"י ולכן השתמשו במקניהם שטוב להם ארץ
סיחון ועוג כדי לסבב עיד"ז שיכנס עמם משה רבינו לאר"י
שהרי מובן מאליו שלא זה היה עיקר כוונתם שהרי היו
אנשים גדולים מדור דעה שאין לנו ולא יכול להיות לנו השגה
בהם ובדרכיהם ואיך יתכן שהעדיפו טובת מקניהם על פני
מעלת וקדושת אר"י ששפעה טובה ברוחני ובגשמי אלא
כנ"ל היה זה אחיזה במהלך פעולה שיוכל משה רבינו ל"היכנס
לאר"י, ולכן הלכו באופן של פעולה מן הקל אל הכבד.

ואכן בתוה"ק איתא פשטים עד אין סוף ופירש"י הק' ריש
פרשת "ואתחתן אל ה' בעת ההיא" אחר שכבשתי ארץ סיחון
ועוג היה סבור משה רבינו ע"ה שהותר הנדר שהרי הוא מצוי
כבר בארץ שהוא חלק מאר"י וחלק מירושלם בנ"י, א"כ שמא
מדנכנס לכאן הותר הנדר ויכול להכנס גם לאר"י עצמה ולכן
אז ואתחתן אל ה' בעת ההיא שירשהו ליכנס עם בני"י לארץ
ישראל עצמה, אלא שבאמת צריכים להבין ההוא"ל של משה
רבינו ע"ה והרי הנדר היה על אר"י ואיך סבר שע"י ארץ
סיחון ועוג הותר הנדר, ועוד צריך להבין אם היה נדר א"כ מי
התירו, והגם שיחיד מומחה מתיר נדרים עכ"ז כאן יחיד
מומחה הוא משה רבינו ע"ה והרי הוא נוגע שהנדר הוא עליו,
ועוד שכלפי השי"ת וגדלותו כולם קמיה לא חשיב וא"כ
שמא אף משה רבינו ע"ה לא חשיב כאן יחיד מומחה א"כ
מה הו"א שלו הא, מי התיר כביכול הנדר להשי"ת,

**אלא הענין ששם בפר' חקת במי מריבה אי' שאמר השי"ת
למשה ואהרן לכן לא תביאו את העם הזה אל הארץ אשר
נתתי להם, ולכן סבר משה רבינו ע"ה שאפי' אם העיקר על
אר"י עכ"ז הלשון 'אשר נתתי להם' כולל כל מה שהשי"ת
נתן להם, וכיון שארץ סיחון ועוג ג"כ ירשו עפ"י ה' א"כ אף
היא בכלל הגזירה וממילא אם נכנס לתוכם כבר שייך הותר
הנדר, לכן סבר שאף הנדר עצמו אינו נדר גמור כי שם
פירש"י 'לכן לא תביאו' נשבע בקפיצה שלא ירבו בתפילה
על זה שזהו 'לכן' כמו 'לכן נשבעתי לבית עלי', ולכן סבר
משה רבינו ע"ה שאם הוא שבועה בקפיצה אז יש מקום להתירו
ואינו שבועה גמורה כמו שמצינו ביולדת ששאלו תלמידי
רשב"י זיע"א אותו למה חיבה תוה"ק יולדת להביא קרבן
ותירץ משום שמרוב יסורי הלידה היא קופצת ונשבעת שלא
תוליד עוד ילדים וזהו שלא כרצון השי"ת לכן היא צריכה על
זה כפרה וקרבן, לא מצינו שהיא צריכה להתיר את נדרה
וע"כ הטעם כיון שהוא בקפיצה מיסורי הלידה א"כ אין זה
שבועה מדעת גמורה ולא חשיב כלל ואי"צ הפרה והתרה
אלא רק כפרה, וממילא כיון שכאן במי מריבה נשבע ה'
בקפיצה והגם שלא שייך לומר אצל השי"ת שאי"ז בדעת
גמורה ח"ו שהרי הוא המדע והוא היודע ואין חקר לתבונתו
המשך בעמ' ב'**

בתוה"ק "ומקנה רב היה לבני גד ובני ראובן"
(לב, א), ולכן ביקשו משה רבינו ע"ה שיתן
להם את ארץ סיחון ועוג לנחלה ולא יקחו
חלקם בתוככי אר"י ואחר שקיבלו על עצמם
לילך במלחמת כיבוש אר"י חלוצים לפני
המוחנה, הסכים עמם ונתן להם עפ"י ה' את
ארץ סיחון ועוג לאחוזת עולם.

**וידוע פירושו של כ"ק מרן אדמו"ר הרמ"מ
זיע"א שמקנה רב היינו שהיה להם קנין רוחני
ודביקות רבה ברבם משה רבינו ע"ה וכיון שא"ל השי"ת שלא יכנס
לאר"י לכן אמרו שאם הוא לא נכנס אף אנו נשאר עמו כאן וויתרו
על הכניסה לאר"י עצמה ובלבד שלא יעזבו את רבם אלא ישארו
עמו עתודה"ק.**

**ולפי"ז יש להוסיף ולומר שא"כ איך יתיישב פירוש זה של מרן
מוהרמ"מ זיע"א עם פשוטו של מקרא והרי כבר ארז"ל אין מקרא
יוצא מיד פשוטו, אלא שיש לפרש שבאמת הכל ענין אחד וגם
כשאמרו שרצונם להשאר עבור מקניהם היה להם בזה כוונה
אחרת שעיד"ז יפעלו שיוכל משה רבינו ע"ה ליכנס עמם לאר"י,
כי אכן עפ"י פשוטו טעם של מרעה הצאן אינו מובן כ"כ והרי
השתבחה א"י כמה פעמים בדברי השי"ת בתוה"ק שהיא ארץ זבת
חלב ודבש ארץ זית שמן ודבש, וכמובא באגדות חז"ל הפלגת
גוזמאות שבחה וא"כ היתה מעלתה ושבחה עשרת מונים יתירה
על מרעה שמן של סיחון ועוג, ואפי' אם בבחי' המרעה היה
עדיפות לארץ סיחון ועוג, עכ"ז בחשבון הכללי שפע של אר"י
יתיר ועדיף ואיך העדיפו עבור המקנה את ארץ סיחון ועוג,**

**אלא הפשט הוא שנאחזו בטעם זה כעילה שעיד"ז יוכל משה רבינו
ע"ה ליכנס עמם לאר"י משום שהי"ל בו מקנה רב ולא יכלו
להפרד עמו ולכן רצו לפעול כניסתו עמם לאר"י עיד"ז לפי שכן
רואים בתוה"ק שהיתה להם דביקות מיוחדת במשה רבינו ע"ה
דאי' שם אחר שביקשו משה רבינו ע"ה שינחילם את ארץ סיחון
ועוג ענה להם בדברי תוכחה קשים וארוכים "והנה קמתם תחת
אבותיכם תרבות אנשים חטאים", ואפילו שהיה בידם תשובה
להשיב לו כמו שאמנם השיבוהו משיבים דבריו שכוונתם לטובה
ולא יניאו את לב בני"י מליכנס לאר"י ויעברו לפניהם חלוצים
והסכים עמם משה רבינו ושוב לא כעס עליהם, וא"כ היו יכולים
תיכף בתחילת דבריו לענותו כזאת ולמה המתינו אפי' שהצטערו
בשמיעת כל אורך תוכחתו אליהם, אלא הוא משום שהי"ל כזו
דביקות במשה רבינו ע"ה ומורא רבך כמורא שמים לא היו נכנסים
כלל תוך דבריו והמתינו במורא גדול ודרך ארץ עד שסיים ואז
ענוהו ואפי' שתוכחתו זו היא היפך רצונם להשאר עמו אעפ"כ
שתקו מגודל מוראם ולא רצו להסיר התוכחה ע"י היפך הענין,
מסיבת שהיו בהתדבקות כ"כ במשה רבינו ע"ה ולכן רצו להשאר
עמו. וזהו ג"כ כוונת התרגום אונקלוס שבשמונה הערים שרצו
לירש שם מונה כולם בשמותם אלעלה וכו' ורק את נבו לא הזכיר
בשמו אלא כתב בית קבורתא דמשה לומר שכל מה שחפצו
במקום זה ובכל המקומות שהזכירם בשמם רק משום שהם עם
מקום ששם קבור משה רבינו ע"ה וכמו שמקום זה לא מזכירו בשמו
כי עיקר חשיבותו במה שמשה רבינו ע"ה טמון שם כך כל אלה
שהזכירם בשמם לא חפצו בהם אלא כדי להשאר בעבר הירדן
סמוך לקבר משה רבינו ע"ה.**

וזה לימוד המוסר הגדול לנו ולכל ישראל עד כמה צריכים אנו
לדבוק באמת וקראוי בכל הצדיקי אמת שבכל הדורות דמרון

ומקנה רב היה לבני גד ולבני ראובן. היינו שהיה להם קנין והתקשרות ברבם משה רבינו. וביא במינים פניני אש מרבינו על ענין התקשרות והתבטלות לצדיק.

הרה"ק רבי ישראל מרז'ין זי"ע אמר: "אונז זאגן מיר אז אויב מען לאזט נישט א זוהן פאהרען צום רבי'ן, איז אזוי ווי מען ווארפט איהם אריין אין פייער, אונז זאגן מיר נישט אין וואסער, ווייל פון וואסער קען מען נאך ראטעווען. (אומר אני: שאם אב לא נתן לבנו ליסוע לרבו, הוא דומה כמי שמשליכו לתוך כבשן האש, ודווקא לאש ולא למים כי משם עוד יכול הוא להינצל ממשא"כ באש אינו יכול לינצל).

ההתבטלות לצדיק

מפ"ק ב"ק מרן אדמו"ר רבינו הקוה"ט זי"ע א"

עוד אמר רבינו הקוה"ט זי"ע א: "יותר מה שצריך האדם רבי בעולם הזה, צריך הוא רבי לעולם הבא".
ופעם אחר שהלך לעולמו אחד מאנ"ש, אמר רבינו הקוה"ט באמצע עריכת השולחן הטהור: "איינער וואס פלעגט קומען צום טיש, האט ווייטער לאחר מותו א רעכט צו פארלאנגען קומען צום טיש". (אחד שהקפיד תמיד לבוא לטיש, יכול עתה לתבוע ולהמשיך שם לעילא לבוא גם עכשיו לטיש).

זקני מרן הרדצ"ש מלעלוב זי"ע א"ה היה נוסע אל הרה"ק בעל בית אהרן מקארלין זי"ע, פעם שאל הבית אהרן איש מארץ ישראל בזה"ל: "ווי אזוי קומט ער אויס דארט אין ירושלים, ער האט נישט

קיינ "ארובה"? {ארובה פירושו קוימען}.

לא הבין החסיד כוונת רבו ובא לפני מרן הסב"ק הרדצ"ש מלעלוב זי"ע א ושאל אותו לפשר הדברים שאמר לו רבו הבית אהרן, נתלהב מרן הרדצ"ש און האט זיך צוקאכט ואמר לו: "ווייסט וואס דער רבי האט געמיינט, ער האט נישט קיין "א רבי", היינו שאינו מתגורר ליד רבו.

*

לפעמים כשחילק שיריים אמר: "מען דארף קענען מקבל זיין, עפעס טויג נישט אדער דער משפיע אדער דער מקבל". (צריכים לידע להיות מקבלים, יש כאן בעיה, או שהמקבל או שהנותן אינם ראויים כאן וצריכים לתקן עצמם).

שיחת קודש

המשך מעמ"א

ולבני ראובן", שהיה להם מקנה רב ברבם משה רב"ע עד שלא רצו להפרד ממנו, לכן עשו כפשטיה דקרא שהשתמשו במקנה רב שלהם כתירוף ועילה לפעול כל זאת שע"י שהם טענו שהם צריכים את ארץ סיחון ועוד למקניהם א"כ מוכרחים ליתן להם ארץ זו דייקא, ממילא משה ע"ה יחלק אותם להם ואז יותר הנדר בשלימותו ויפעלו מדרגא לדרגא שגם יחלק את א"י עצמה לשאר ישראל, על כן עשו כל זה כי באמת היו אנשים גדולים ולא היו מוותרים על ירושת א"י וקדושתה עבור טובת המקנה אלא כנ"ל שלא היה זה עיקר הכוונה ורק עילה שעיד"ז יותר הנדר וישארו הם וכל ישראל עם משה רבינו ע"ה.

ולכן אי' שאמרו גדרות נבנה לצאננו וערים לטפנינו וא"ל משה רבינו ע"ה שלא יעשו העיקר טפל והטפל עיקר אלא יקדימו הטף ואח"כ הצאן, ולכא"ו הלא היו הם אנשים גדולים דור דעה ואיך באמת הקדימו הממון והצאן לפני הטף והרי חינוכם בדרך ישראל סבא קודם לטובת הממון,

אבל להנ"ל מובן היטב שבאמת מה שרצו הארץ למרעה הצאן זה רק עילה שעיד"ז ישאר משה רבינו עמהם ולכן גם הקדימו הצאן לפני הטף לא כי הממון חשוב יותר, אלא שכאן דבר זה מכריע טפי כי עבור הצאן הם צריכים את ארץ סיחון ועוג ממשא"כ עבור הטף ודאי עדיף שהם יתחנכו באר"י מקום הקודש והמקדש, א"כ אם היו מקדימים הטף היה אומר להם משה רבינו שיכנסו לא"י והרי הם רצו להשאר עמו לכן הקדימו הצאן שעיד"ז יפעלו להתיר הנדר כנ"ל אבל משה רבינו ענה להם דאפילו שזו כוונתם הטובה עכ"ז יש להדיבור רישם רב ופועל פעולה ברוחניות, ואפילו בדיבור בעלמא יש להקפיד שיהיה כראוי וגם בזה היה לכם להקדים הטף ואח"כ הצאן בחי הכתוב "ותבחר לשון ערומים ודעת שפתי ברור מללו", אפי' שגם הוא משה רבינו הבין כוונתם שהוא מחמת רצונם שישאר עמהם ויכנס אף הוא עם כל ישראל לא"י.

ומעתה זהו הפירוש בתרגום א' שכתב שמות הערים כולם זולת נבו שלא הזכירו בשמו אלא כתב עליו בית קבורת משה לומר שמפני שהי"ל כ"כ השתוקקות והשתדלות שישאר משה רבינו ע"ה עמהם לכן הם זכו יותר מכל ישראל שיהיה משה רבינו ע"ה ספון וטמון בחלקם שלהם דייקא, והגם שכל ישראל חפצו להשאר עם משה רב"ע כמש"כ בפרשה 'וימסרו מאלפי ישראל למלחמה', שאחר ששמעו שבוזה תלוי' מיתת משה לא רצו לילך והיו צריכים להימסר בע"כ עכ"ז לבני גד ובני ראובן היה יותר מסי"נ לזה שישאר עמהם ולכן זכו שיטמן בחלקם וזהו כוונת הרמז בתרגום אונקלוס וכנ"ל.

וכמו ששם 'וימסרו מישראל' פירש"י מחז"ל להודיע שבחן של רועי ישראל כמה הם חביבים על ישראל ולכן לא רצו לילך למלחמה ונמסרו בע"כ, וכמו שחזו"ן גודל דביקותם של שבט ראובן וגד במשה רב"ע שויתרו עב"ז על טובת ירושת א"י כדי להשאר עמו וכדי שיתיר לו ה' הנדר ויכנס עם כל ישראל לא"י, כך זהו לנו לימוד המוסר גדול לראות עד כמה צריכים אנו לידבק תמיד בצדיקי אמת שבכל הדורות שהם אפתשטותיה דמשה בכל דור ודור וגם כך יאמינו לעולם מרן **הבעשט"ק** ותלמידיו ותלמידיו תלמידיו הק' שבכל הדורות עד ביאת גוא"צ בב"א,

וכדאי (ב"ק צ"ג:) המחובר לטהור טהור ופירשו צדיקים דכפי ערך כמה שאדם מחבר עצמו לצדיקים הטהורים כך הוא זוכה לבחי' טהרה בעצמו וכך נשפע לכ"א כפי בחינתו והשגתו ולפי ערך כמה שהוא דבוק ומבוטל לצדיקי אמת כן זוכה לטהרה וקדושה עא"ס, ויה"ר שנוכה להתדבק בצדיקים.

בזמן שכלל ישראל מנקים את הבית, מנקה לו גם הרופא המומחה את היד בחומרי ניקוי.

בימי ערב פסח, כאשר בכל רגע נבראים מלאכים טובים מההכנות הקדושות ליו"ט, נוספו בעולם עוד אלפי מלאכים מכוח ההודאות של מנחם יעקב בן ברכה. במשך חודשיים הוא התחזק מאוד באמונה ובטחון, ובהודאות עצומות מתוך כאבים נוראים. אפילו פעם אחת לא הרהר כלפי מעלה, אלא הצדיק עליו את הדין. מעל לאלף שעות היה פיו ממלמל "גם זו לטובה".

הרופא מנקה את האצבעות, התפרים נעלמו, הוא מסיר שכבות של לכלוך ושאריות של משחה, ומול עיניו הנהדרות מתגלות אצבעות שלמות. אצבע אלוקים היא! העצם האמצעית שבכל אחת מהאצבעות הושלמה, ומעליה צמחה עצם נוספת, לבושה גם היא בעור, בבשר ובגדים, כולל ציפורן!!! שתי אצבעות חדשות לגמרי, בריאות ונכונות לפעול ולעשות לכל דבר.

ר' יעקב זוקף את אצבעות ידו, המעידות כאלף עדים ויותר כי רק הבורא יתברך לבדו פועל גבורות. הוא לבדו עושה חדשות, הוא לבדו מצמיח ישועות, ועל כולם – הוא לבדו בורא רפואות. רק הוא יתברך אדון הנפלאות, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית.

הרופאים היו חייבים להודות שזהו נס גלוי, מחוץ לדרך הטבע. ומאז יש לו, לר' יעקב, פירושים חדשים בתפילות "מודים אנחנו לך... על נפלאותיך... ועל טובותיך... על חיינו המסורים בידך", להם צריך להודות על האיברים השלמים שיש לנו. "ברכי נפשי את ה'! כשהוא משתפך ב'נשמת' ומגיע למילים "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", הוא מסתכל על האצבעות החדשות ומתרגש עד עמקי הלב. ובאמרו 'מזמור לתודה', המזמור אשר ליווה אותו בעניו והעלה אותו לרום המעלות, זולגות דמעות מעיניו.

ר' יעקב נפצע בשבוע שבו קוראים פרשת 'בשלח', שבת שירה. בקריעת ים סוף הורו בני ישראל באצבע וקראו "זה קלי ואנוהו". כבר אז, כשיגר דמו כמים, הוא היה בטוח שיבוא היום והוא יורה באצבע "זה קלי!" וכך אכן היה. הנה אלוקינו זה, קיינו לו ויושיענו. ---

*

מאיפה היו לר' יעקב הכוחות להגיב מיד בהודאה להשם? איך מגיע אברך רגיל לדרגות נעלות כאלו של אמונה והודאה בהש"ת, עד שזוכה ונעשה לו נס שלא כדרך הטבע?

לפני כשש שנים, בשנה הראשונה לנישואיו, הוא סבל מכאבי גב. תחילה היו הכאבים קלים, אולם הם נמשכו זמן רב, והלכו והתגברו. גבו נעשה כפוף כל כך, עד שנראה היה שהוא מקופל לשניים. מי שהלך מאחורי ר' יעקב חשב שלפניו זקן בן תשעים, אולם כשראה את פניו היה נדהם לראות פנים צעירות, ילדותיות כמעט.

הוא פנה לרופא כדי לברר את פשרם של הכאבים החזקים, וכך גילה שהוא סובל מפריצת דיסק. הרופא המליץ על ניתוח. במיור עם עסקנים הבין ר' יעקב, שאחרי הניתוח החיים אינם חתרים למסלול. כל מי שעבר ניתוח כזה הופך למוגבל בתנועותיו, כשההגבלה העיקרית היא שאסור לו לשאת משא כבד, אף לא דלי מים. ר' יעקב החליט לדחות לעת עתה את הניתוח והמשיך ללכת בגב כפוף ולסבול מכאבים קשים.

בבית המדרש פגש בו ידידו ר' חיים משה ברזין הי"ד, ורצה לעודד אותו. הוא ניגש אליו ואמר לו – יש לי סיפור שבבילך. הוא פתח וסיפר את המעשה שסיפר לאביו ר' דוד וייס הי"ו מפלמבוע. לר' דוד יש חברותא, רופא עיניים במקצועו, זה סיפר לו שיום אחד הגיע יהודי מארץ ישראל במטרה לטפל בעינו השמאלית. אחרי בדיקה של שתי העיניים, אמר הרופא שהעין השמאלית כבר יצאה מכלל שימוש רח"ל, ומה שדחוף עכשיו זה להציל את העין הימנית שעדיין רואה, ולכן נדרש ניתוח חירום.

היהודי, שכלל לא העלה על דעתו שזה המצב, ביקש מהרופא לעזוב את שטח בית החולים ולחזור בעוד כשעה. הוא נכנס לבית כנסת ריק, **המשך בעמ"א**

כי הפליא חסדו

המשך מעמ' ב'

ומול ארון הקודש התחיל להודות ולהלל לה' יתברך על כל הטובות שעשה עמו עד היום. מנה את כל האיברים מכף רגל ועד קדקוד, אלו שברחמי השי"ת פועלים כתקנם. לבסוף, אחרי ההודאות המרובות ופסוקי ההלל וההודאה שיצאו מליבו ונמשכו במשך שלוש שעות, יחד עם קבלת עצמית להתחזק יותר בשמירת העיניים, התפלל היהודי לה' ואמר, שהוא רוצה להודות לו גם על עיניים בריאות הפועלות כשורה.

כאשר שב אל הרופא, טרם נכנס לניתוח, ביקש לעבור שוב את הבדיקה. הרופא בודק ואומר – חל שיפור. נחכה עוד קצת. במשך שלושה ימים נבדק היהודי. בימים אלו, הרבה בהודאה על העבר, על ההווה ועל העתיד. בסיומם שוב נערכה בדיקה, והנה הפלא ופלא – עיניו בריאות לחלוטין. הרופא שלח אותו לביתו בלי שום טיפול, והודיע לו שעליו לכוון היטב בברכת 'פוקח עיוורים', כי אצלו התרחש נס כפשוטו ממש, מכמעט עיוור הוא חזר לראות כאחד האדם.

ר' יעקב שמע את הסיפור, וראה בו מסר משמים. הוא התחיל להודות לה' על כל פרט בחייו, ועל כל האיברים הבריאים שניתן בהם. הוא הודה גם על הגב שהיה בריא עד היום, ועל שהיה בריא בעתיד הקרוב. בתחילה זה לא היה קל. הוא היה צריך להפוך את כל הילוך המחשבה, כדי שהתודה תבוא מעומק לב. אבל עם הזמן, התרגל לחשוב כי כל מה שה' עושה הוא לטובה, והתודה בקעה אכן מפנימיות נפשו. גבו הלך והתיישר, ומראהו החיצוני נעשה תקין לחלוטין. רק הגב המשיך לכאוב. הוא פנה לבקש ברכה מרבו לבריאות איתנה, וגם הוסיף קבלה, להתחזק בהימנעות משיחה בטלה עם התפילין.

והפלא התרחש. ר' יעקב הבריא לחלוטין! האיום שמא לא יוכל להרים משאות כבדים, התפוגג לגמרי. בעבודתו הוא מרים משאות כבדים במיוחד, ברוך ה', כה ייתן וכה יוסיף לו הקב"ה כוח ואון לעבדו בלבב שלם!

*

יש אנשים ששמעו את הסיפור 'אצבע אלוקים' והתקשו להאמין.

לכן התפרסם גם שיחה עם ר' יעקב פרל בעצמו בקו השגחה פרטית. אפשר לשמוע את בעל המעשה, מעיד כי אכן כל פרטי הסיפור אמת.

באצבעותיו החדשות יש סימן של המקום שבו נחתכו, והציפורניים החדשות מבריקות יותר מבשאר האצבעות. אולם האצבעות פעילות בדיוק כמו האצבעות המקוריות.

ר' יעקב מקפל את אצבעותיו – "זה עובד!" הוא אומר, ולסימן שנותן עליהן הוא קורא "זכר עשה לנפלאותיו". והזכר הזה מזכיר לו שוב ושוב: **להודות! להודות! להודות!** תמיד. ע"כ.

עובדות ואמרות מופלאות

בענין התקשרות למידת הצדיקים

מאת מרנן רבותינו הק' מלעלוב זיע"א ובמשנתם

ומקנה רב היה לבני ראובן וגר' (שס)

אפ"ל "ומקנה" לשון קנין והתקשרות **"רב"** הכוונה לרבם משה רבינו ע"ה, והיינו ומקנה רב שהיה להם קנין חזק והתקשרות עצומה ברבם משה, ולכן רצו להישאר בחוץ לארץ, כי גם משה רבינו ע"ה לא נכנס לארץ ישראל ונקבר שם, ורצו להישאר סמוך לרבם, ועל זה ענה הקב"ה שכדי לקבל קנין והתקשרות ברבם צריך שיהיה להם ממידת רבם, ומה היא מידת משה רבינו ע"ה: **"מסירות נפש"**, ולכן תבעם הקב"ה: הכנסו עם כלל ישראל למלחמה על ארץ ישראל, דהיינו מסירות נפש, ואז תקבלו את נחלתכם בעבר הירדן בקרוב לרבכם. **(קדושת מרדכי לרבינו הסב"ק הרמ"מ)**

ומקנה רב היה לבני ראובן וגר' (לב, א)

פירש כ"ק מרן אאמו"ר זצוק"ל **(והוא בשם הרה"ק הר"ב מפרשיסחא זי"ע)** דהיה להם קנין ודביקות עילאית ברבם משה רבינו ע"ה, ומקנה – לשון קנין והתקשרות, רב – לרבם, ולכן לא רצו להכנס לארץ ישראל, מכיון שמשוה רבינו לא נכנס לארץ, וחפצו להיות עמו בצוואת ולהסתופף בצלו, ובאשר יהיה משה רבם יהיו הם, ע"כ. היוצא מדבריו הקדושים, דהם כל כך היו דבוקים בהתקשרות עצומה ברבם, עד שלא היה נחשב בעיניהם ארץ ישראל לכלום, אם אין להם רבם, סמוך להם. ויל"ד בזה הדא"ק לא יהיה נחשב להם ארץ ישראל לכלום ח"ו, ועוד למה עליהם להפסיד בגלל ההתקשרות שהי' להם עם רבם.

ויש לבאר עפ"י מה שאמר הרה"ק **רבי אשר מסטאלין זי"ע**, בהא דנהגו בקארלין שלא לומר אור חדש על ציון תאריך בברכת יוצר אור בתפילת שחרית, דיש שאומרים זאת ויש שאינם אומרים זאת, ואמר הרה"ק הנ"ל דאף דידוע לו דיש בשמים היכל מיוחד לאלו האומרים אור חדש על ציון תאריך, ומי שאינו אומר או אפשר לו ליכנס להיכל ההוא, **אבל היות ומוזר ורבו הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע** לא נהג לאמור, ע"כ גם הוא אינו אומר בעקבות כך, אף שלא יזכה להסתופף בהיכל ההוא, כי בהיכל אשר רבו אינו שם גם הוא אינו מעונין להיות שם, ע"כ. ומושמוע מדבריו הק', דכיון שבשער הזה לא יהיה עם רבו, ויתנתק מצלו, עדיף לו שלא יכנס כלל. וזה הביאור ג"כ כאן, דבדוואי בני ראובן ובני גד רצו מאוד ליכנס לארץ ישראל ככל השבטים, דידוע גודל קדושת הארץ אשר אין לנו בזה מושג כלל וכלל, רק שהם היו דבוקים ברבם כל כך בתכלית הביטול וההכנעה, עד שכל השגה שיוכלו להשיג ולהתעלות יותר, הרי שאם גבין להשיג את זה יצטרכו להתנתק מרבם, אין להם בזה טעם וחפץ, עס אזי זיי געגאנגען אין לעבען, ולא יכלו לחיות לרגע אחת בלי רבם, וכאמרוס (ז"ל **קידושין סו**) כל הפורש מן הפורש מן החיים, ומושה רבינו ע"ה לא נכנס כי זה היה ציווי השי"ת, ואם הוא לא נכנס גם הם לא יכנסו. **(באר מנחם – מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א)**

ממעטין הטומאה ע"י שמחת התורה

ובימי אקרא וגו'. ויל' דאיתא בזהר הק' (פ' שמות) ותצפנהו ג' ירחים, ג' ירחים אלו תמוז ואב וטבת שהם הודש עשו ודינא קשיא שרי בעלמא, ובכר פירשתי בזה מה שכתוב ודומים ימי ביכורי ענבים, שהם אותיות שלפני ענבים, והוא סמאל, ונדע שלעתידי ותהפכו הוימים הללו לשקט ויהיו הודש שלטן, וזה שכתוב אהבתו כי ישמע וגו' ובימי אקרא, כי תנה תבית תפלה לעני כי יעוץ וגו', ובוזח"ק (בראשית כג) שתפלת העני בעת צר לו מעטפת את כל התפלות והתפלות ברצון, וכן תפלת ישראל כימי המצרים שמתפללים בלב נשכר מתקבלת לרצון יותר מכל השנה.

לענין לעשות סיום על משניות אם מותר לאכול בשר כבעורה זו הפסד בעי' ד'

נהג בספר ארחות חיים (אות ל"ח) כתב וז"ל, "ראיתי בתהלים שהדפים איש ירושלם בדפוס ויטאמיר עם תרי"ג מצות, שהביא שם בשם כמה דברים, דאף אם לומר רק מס' משניות נמי הוי מעודת מצוה".

ופ"א היה הצדק הקדוש ר' ישראל מרוזין וצלה"ה בכפר, ולא היה סיום על מסכת אורח חיים מ"ב שיהיה מותר לאכול בשר לאחר התענית, וצוה להאגשים שם שלמדו מס' משניות לעשות סיום ושיאכלו בשר, עכ"ל.

וכן בדיקת כתב וז"ל, ראיתי נדפס בשם הגה"צ אבד"ק קאמינקא דגם אחר סיום משניות הוי מעודת מצוה ומותר לאכול בשר, ועי' בפמ"ג (ס' ק"ב מש"ו פק"ד) בשם בי"ח דמס' דרך ארץ לא מקרי תורה, וא"כ בסיום מס' ד"א אין חזרת לאכול בשר, עכ"ל.

המשך בעמ' ד'

כתב בספר תכלית מרדכי (תהלים קט"ו) "עתיף אהבתי כי ישמע וגו'

כרם שלמה (תש"ס)

– רבי משה ב"ר אברהם שטרן אב"ד דעברעצין ב' באר משה (תשי"ג)

רבי יעקב קא סג"ל לנדא מבראדי ב"ר יחזקאל הנובי" (תקפ"ב)

רבי אהרן תאומים הי"ד אב"ד קראקא ב"ר משה – בגדי אהרן (ת"ץ)

– נעקח"ש רבי שמשון ב"ר פסח מאוסטרופול – דן דין, קרניים (ת"ח)

רבי שמעון מניקלשבורג ב"ר יאיר החוות יאיר (תמ"א)

רבי שמואל סאליר ב"ר אברהם – שם משמואל (תקנ"ז)

רבי גדליה אהרן ב"ר יהושע ראבינאוויטש ממנוסטרשיטש הי"ד – קו' זכר אהרן (תרע"ט)

רבי דוד ב"ר פנחס לייב שפירא מביאליסוועט (תרצ"ד)

רבי חיים יחזקאל טויב מאו"רוב ב"ר ישראל ממוז'יץ (תרצ"א)

רבי יצחק ב"ר מרדכי טווערסקי מסקווירא קעשינוב (תש"א)

– רבי מנחם עזריה ב"ר יצחק בריכה מפאנו ב' שו"ת רמ"ע מפאנו עשרה מאמרות (שפ"ה)

רבי אברהם לוצאטי (שמ"ג)

רבי שמעון נתן נטע בידרמן מלעלוב-י"ם פשיסחא ב"ר יעקב יצחק (תשס"ד)

רבי צבי מאיר הכהן רבינוביץ ב"ר שלמה ב' תפארת שלמה מרדומסק (תרס"א)

נעקח"ש רבי בן ציון ב"ר שלמה הלברשטאם ממבוב ב' קדושת ציון הי"ד ועמו נעקד בנו הבח"ח הק' משה אהרן הי"ד (תש"א)

רבי אברהם ב"ר דוד אב"ד לבוב ומפרש הרי"ף (שפ"ב)

רבי יחזקאל שרגא הלברשטאם מקראקא הי"ד ב"ר יצחק ישעי' מטשחובי הי"ד חתן רבי בן ציון מבאבוב הנ"ל (תש"א)

רבי אפרים ב"ר יחזקאל מקאמייר (תרס"ד)

רבי יהושע העשיל הלוי מאלקוש-הענטשין הי"ד ב"ר חיים שמואל מחענטשין (תש"ג)

– רבינו הק' יצחק ב"ר שלמה לודיא האר"י הקדוש (של"ב)

רבי חיים עוזר גרודזינסקי מוילנא ב"ר דוד שלמה ב' שו"ת אחיעזר (ת"ש)

רבי אהרן אב"ד זלאטשוב בעל דוח הקדוש (תי"ט) רבי מנשה מקאמיניץ תל' המגיד מקאמיניץ (תקע"ד)

ב' אב

ג' אב

ד' אב

ה' אב

היולולא דצדיקיא

– רבינו שלמה יצחקי – רש"י הק' מאיד עיני הגולה ב"ר יצחק

מעיר טרויש בצרפת (ד'א תתס"ח)

רבי משה מזאלשין ב"ר יוסף גרשון – משפט צדק – תקן שבת

(תקצ"א)

רבי שמואל זיינלי בער אב"ד ליטאוויסק ואיסטריק תל' החזה הק'

והמגיד מקאמיניץ (תקצ"ז)

רבי דוד יהודה ב"ר יחיאל ראטענבערג מלפנים אב"ד טילא

ולאחמ"כ סענטפערטער – תהלה לדוד (תר"ץ)

רבי אברהם שער אריה מפורטילאני ב' שלטי הגיבורים (שע"ב)

– יום פטירת אהרן כהנא קדישא בן עמרם בהר ההר (ב"א תפ"ח)

ואלעזר ואיתמו בני אהרן הכהן (ב"א, תקט"ו)

המקובל רבי אייזיק מלובלין (תל"ד)

רבי אליעזר ב"ר ישראל איסרליש מוויניץ אחי הרמ"א וחתן

המהרש"ל (שפ"ג)

רבי חיים ב"ר צבי הירש מקראסנה (תקנ"ג)

רבי יוסף יוסקא ב"ר יהודה אב"ד דובנא – יסוד יוסף (ת"ס)

רבי אשר וואלרשטיין ב"ר ארי לייב השאגת ארי' (תקע"ח)

בס' זמרון צדיקים יו"ד ב"ה תמוז

רבי משה מזאלשין תלמיד החזה מלובלין (תקצ"א)

רבי חיים ב"ר צבי הירש מקראסנה (תקנ"ג)

רבי מנחם נחום ב"ר יהודה לייב עפשטיין מביאליסוועט (תרע"ח)

רבי שמואל אהרנפעלד אב"ד מאטערסדארף ב"ר דוד צבי-חתן

סופר (תרמ"ג)

רבי אהרן הלברשטאם אב"ד צאנז והקריין ב"ר חיים מצאנז (תרס"ג)

רבי מנחם נחום ב"ר יהודה לייב עפשטיין מביאליסוועט (תרע"ח)

רבי שלמה ב"ר בן ציון הלברשטאם האדמו"ר מבאבוב ב' ליקוטי

כי הפלתי חסדו לי "אצבע אלקים" הנס המופלא עם האצבעות שנקטעו

כמה וכמה. הקב"ה הוא היוצר, והוא מרחם יותר מכל מרחם. הוא זה שהביא עלי ייסורים אלה. זה כמו שהוא אומר לי, אני אבא שלך ורוצה רק בטובתך.

המחשבה הזאת גורמת לר' יעקב רק להודות עוד ועוד, ולברך את הקב"ה בכל מיני ברכות והודאות, תהילות ותשבחות. כשהאב מתגבר ומתחזק, הוא אומר כגדו 'מזמור לתודה', והמילים פורצות מעמקי לבבו, אמתיות ונקובות: "דעו כי ה' הוא אלקים! לו אנחנו!" הוא קורא לכל באי עולם להודות יחד אתו – "בואו שיערו בתודה... הודו לו, ברכו שמו!" ההלכה שלעולם היא אדם רגיל לומר 'כל מה דעבד רחמנא שלט עבדי' (א"ח סימן ר"ל סעיף ה'), מקבלת משמעות מיוחדת. פסוקי הודאה נעשים שגורים על פיו, דמעות מתערבות בשירה, 'אודך ה' כי אפת בי, ישוב אפר ותנחמני' (ישעיה י"ב).

ר' יעקב לא רק הודה; הוא גם התפלל וביקש בקשות מעומק לבו. הוא שפך דמעות כמים בתחינה שהקב"ה ירחם עליו, וייתן לו כוח להמשיך להודות לו על מה שהיה עד היום, על הייסורים של היום, ועל האצבעות החדשות אשר יצימח לו בעתיד. בכל ספרי הרפואה כתוב, שבדרך הטבע לא יכול להיות דבר כזה, אבל בספרי האמונה כתבו צדיקים שיש בכוח ההודאה להצמיח ישועות מחוץ לדרך הטבע.

ר' דוד שומע דומע. מאיפה מגייס אברך שעדיין לא הגיע לגיל 26 כוחות נפש כאלו? "לו לא ראיתי אותו יושב אצלי בבית, מאושר ושמח, לא הייתי מאמין שיכול להיות דבר כזה", הוא אומר.

שמעו נא רבותי, התוצאות לפי ההשקעה. ביום חמישי ח' בניסן, ערב שבת הגדול תש"פ, חודשיים בדיוק לאחר הניתוח, מחמץ פנחס יעקב פרל לביקורת בבית החולים. המשך בעמ' ב'

ממעטין הטומאה – המשך מעמ' ג'
ובן כירב יחזקאל החדש (שם) כתב וז"ל, "בהיות הרח"ק משינאווא זצ"ל בקרעניץ כימי בני המצרים בשנת תרנ"ה, כבוצא מ"ב הכינו מעודת בשר, והרח"ק משינאווא זצ"ל נפל ידיו לסעודה וגם קהל חסדיו ישבו סביב שולחן הערוך ופנה הרח"ק משינאווא זצ"ל אל הקהל האם יש מי שלמד מס' ועושה סיום וישאלו זה לזה ואין, ואמר הרח"ק משינאווא זצ"ל אם אין סיום וסלקו מהשולחן את המפה הבשרית ולא נאכל בשר ונערוך הסעודה ממאכלי חלב והנה נשמע קול מאחד שאמר שיש לו סיום מסכתא משניות ואמרו זאת להרח"ק משינאווא זצ"ל ואמר מפני מה אינו מדבר וסיום הסם' משניות וערכו סעודה גדולה מבשרי ע"כ".
אבל בשורת **פרי השדה** (ח"פ סי' צ"ב אות ב', וז"ל סי' צ"א) כתב וז"ל, "מה ששאלו מי שמסכים מס' משניות ולא נבי' אם יכול לעשות סעודת סיום שלא יצטרך להתענות בערפי' אם הוא בכור, הנה אינני דהמשניות ג"כ נקרא מס', היינו לידורו שהיו יודעים כל פירוש הנבי' על המשנה, אבל לידור לא נקרא מס' רק עם נבי', ועי' בהקדמת תו"ש" (על סדר ורע"ה ז"ה אבל כספר הסידורים) משמע ללדין שאין עמלים כ"כ בלימוד משניות נרדא לא נקרא מס' רק עם נבי', וברמ"א (י"ד סו"ס רמ"ו) כתוב "כשנסתים מסכתא, מצוה לשמח, ולדין לא נקרא מס' רק משנה עם נבי' כ"י", ע"כ, נ"ע".
וב"כ בשורת פני מבין (פ"ק וז"ל, "אין נהנין לעשות סיום מסכתא בלימוד משניות, כי יעקר סיום מסכתא הוא מפני שנגזר וזה לסיים מס', ובמשניות שלומדים בפשוט באפשרות לסיים כמה וכמה מס' בשעות שותים שהן ארבע, לכן לא נהני לעשות סעודה, רק אם סימו כל שותא סדרי משנה כ"י, ע"כ, נ"ע".
ובן בשורת בנין שלמה (פ"י נ"ט) כתב דעל ששה סדרי משנה בודאי יכול לעשות סיום ולאכול בשר ויין. נ"ע ע"י הרב מאיר נתן קנעלער. ערך קנע' יעומקו להבין ותשאה לו

שמחו בה' וגילו צדיקים
בשמחה ובחזרה, נשגור בזאת טנא מלא ברכות, להאי חסידא ופריש"א, אוצר מלא יראת ה', אוצר כלי המדה, פרי עץ חיים, יי"ש חוב"ט, משנתו דן ונקי, מושפיע ומודה דרך, הגאון הצדיק פא"מ.
ה"ה מוה"ר רבי חנוך בירדמן שליט"א
בן ב"ק מורן אדמו"ר הקוה"ר זצ"ל. רב קהילתו בקראת דשפריא בירושלים עיה"ק תובב"א
לרגל שמחת אירוסיו הבן המופלא בתו"ש הרב **יוסף שליט"א** ע"ב ב"ת האי' גברא רבה, אוצר כלי המדה, הר"צ ר' **משה נתן לעמבערגער שליט"א** בן אב"ד מאקאווא אשדוד
והתן כ"ק אדמו"ר **מנדבוהא ירושלמי שליט"א**
יה"ד שיוזח ללכת נחת מוהם ומכל יוצ"א, ומשמחה זו וישפיע לכל ישראל שפע קודש אבי"ר.

המערבית – קהל חסידי לעלוב

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

כסא דיברכתא מומלא ופאלי טיטובא
נשגור בזה לשעלת בבדו הרח"ק ש"טו מפיא"ם, נאט מלא ברכות, פרי עץ חיים, אוצר כל כלי המדה, ירא' מרבים ורבים צדיקים לו, טעם קיום בני גנים ותפארת בנים אבותם
המשפיע מוה"ר מנחם בירדמן שליט"א
בן ב"ק מורן אדמו"ר רבי הקוה"ר זצ"ל
לרגל שמחת המסג' רבי יוסף ורבי יוסף ורבי יוסף
בן לחתן חתום הר"ה ר' **פנחס הלפרין** שליט"א לעול תומ"א בשמחתו
יה"ד שיוזח ללכת ושמחה ותפארת תדעת סטוט ומכל יוצ"א לתפארת בית אבדו"ר וכל בית ישראל, ואין סוב וחסד וירושלם כל ימי חיים אמן. המערבית – קהל חסידי לעלוב

לזכר עולם יהיה צדיק
הרח"ק רבי בן ציון ב"ר **שלמה הלפרנסטאם** מנאבוב
ב' קדושת ציון (**תש"א**) יזמא הידילולא ד' אב.
הרח"ק רבי **שלמה** ב"ר בן ציון **הלפרנסטאם** האדמו"ר מנאבוב
ב' ליקוטו כ"ס שלמה (**תש"א**)
יזמא הידילולא ד' אב. וזמנתו ימי עלייתו וע"ה
הוצנע ע"י ידידיו הר"ה ר' **יצחק גליק** שליט"א.

לעילוי נשמות
האי גברא יקרא ורשביא
רבי יצחק בנצ"ר ז"ל ב"ר **אשר מרדכי** ז"ל
נלב"ט כ"ח תמוז תש"ח
ז"ל ב"ה
הוצנע ע"י חתנו ידידיו חוקר המעלה חוקר שבועות ודודין
צדיק וחסד, מושיב אב"ש
הרח"ק ר' **יוסף חיים בירנבערג** ז"ל
ב"ר פא"ר א"ה

מוקדש לעילוי נשמות האשה החשובה
מרת רבקה ע"ה בת **מסעוד חיה** ז"ל
נפטרה י"א תמוז תש"פ
ז"ל ב"ה
הוצנע ע"י בנה חוקר **דני ברוך** ז"ל
בעל דפוס **"רבי עקיבא"**
יה"ד שלא תדע עוד מצער ובחזמת ציון וירושלים תנוחם.

לזיכוי הרבים להוצאת העלון לע"נ, לרפואה או לשמחה יתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום ב' בערב